O mano Viešpatie,
Aš taip manau, jog tu žinai, kad myliu tik tave,
nors ir apsimetu, kad myliu žmones arba daiktus.
Aš taip manau, jog tu žinai, kad jei man liūdna,
tai tik kada jaučiuos atskirtas nuo tavęs.
Nors, jei manęs paklaustų kas,
pateikčiau priežastis kitas.
Kai aš verkiu, žinok, tavęs man trūksta,
net jeigu ašarose ir kiti vardai.

Aš gi manau, kad tu taip pat žinai,
jog ieškau vien tavęs,
nors ir atrodo, jog dairaus kitų žmonių, daiktų.

Taip, aš - padalinta siela,
vis ieškanti kažko rytuos,
beeidama į vakarus.
Esu bejėgė siela,
kažin kieno nuo seno verčiama
gyventi dvigubą gyvenimą, kaip bhaktas ir melagis.

Bet ar žinai, kodėl rašau tau tai?
Nes noriu tavo specialìos malonės.
Prašau, nepasikliauk mano veiksmais,
ir žodžiais mano netikėk.
Pažvelk giliau į mano širdį,
ten pamatysi savo nuostabų veidą.

(Sacinandana Swami, 2009 balandis)

Originalus eilėraštis čia:
http://www.sacinandanaswami.com/en/s1a31/poems/dont-trust-me.html